

Sygn. akt II CSK 635/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa [...] "A. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w K.

przeciwko T. R., Ł. R. i M. R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie wiążące się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno nastąpić przez określenie konkretnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Obowiązkiem procesowym skarżącego - w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - jest przy tym przedstawienie tylko takich argumentów, które nie są oderwane od podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2012 r., I PK 218/11, nie publ.).

Zagadnienie prawne postawione przez skarżącego dotyczyło możliwości kumulatywnego przystąpienia do długu oraz sposobu określenia kwoty, do świadczenia której zobowiązuje się przystępujący. Zostało sformułowane na podstawie stanu faktycznego przyjętego przez skarżącego, a odmiennego od ustaleń zawartych w wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. Należy nadmienić, że – w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. - ocena stanu faktycznego sprawy nie leży w zakresie kontroli kasacyjnej Sądu Najwyższego.

Ponadto, skarżący motywował konieczność przyjęcia skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Powołując się na tę przesłankę, powinien nie tylko

wskazać konkretne przepisy prawa, ale także przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego zostały one - jego zdaniem - naruszone w sposób usprawiedliwiający ocenę skargi jako oczywiście uzasadnionej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 marca 2012 r., III PK 79/11 oraz z dnia 22 marca 2012 r., III PK 196/11 – nie publ.). Tymczasem skarżący ograniczył się do polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę zaskarżonego orzeczenia, prezentując własne wyliczenia rachunkowe, abstrahujące od stwierdzenia przez Sąd drugiej instancji, że osoby podpisujące weksel nie miały wątpliwości co do kwoty, na jaką opiewał.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]